

## Bronz z Frankfurtu nad Mohanem

18.3. jsem se dozvěděl, že bych měl jet na **mezinárodní turnaj do německého Frankfurtu**. Od začátku roku jsem nepočítal s tím, že bych někam jezdil po celý rok kvůli blížící se maturitě. Takže jsem se musel rozhodnout. Nakonec mě přemohl chtíč a tak jsme vyrazili z Havířova s Lukášem v pátek 21. 3. asi v 5 ráno vlakem směrem na Prahu. Skoro celou cestu jsme prospali, až na nějaké doladění systému.

V Praze jsme přečkali asi hodinu v jedné nejmenované restauraci (kvůli reklamě neuvádím jméno), abychom odolali chladnějšímu počasí a náporu bezdomovců před hlavním nádražím. Nakonec, s asi 15-ti minutovým zpožděním, dorazil náš transportér. V něm už skoro všichni seděli (Michal, Jana, Pavla, Kajka, Franta) a Milana jsme měli přibrat někde u jeho práce. Na benzínce kousek za Prahou jsme už všichni seděli na svých místech, stačilo už jen natankovat pořádnou várku nafty a mohli jsme vyrazit. Nemusím snad popisovat, jak jsme stáli kdesi v Německu na dálnici v koloně, stačí když řeknu, že cesta proběhla bez komplikací, až na drobný časový pres.

Ve Frankfurtu nebyl problém najít dům v centru města, kde jsme měli začít náš pobyt ve Frankfurtu, jelikož někteří účastníci zájezdu zde již byli. Úvodní turnaj byl spíše seznamovací, hrál se individuál a až na pár tradičně opilý Poláků a několik zjevně vygumovaných Francouzů nepřinesl samotný turnaj nic zvláštního. Na vlastní kůži jsem je všechny zažil u stolu, ale určitě by mi stačilo i potkávat je. V takto malém bytě, kde se hrál individuál na 13 stolů, jsme se nemohli minout. Jakmile turnaj skončil, bylo naservírováno velmi chutné jídlo a také na degustaci pár německých lahvových pivek. Pozdravili jsme se s Ine, naší holandskou trenérkou, a výborně jsme se všichni najedli. Nemůžu zapomenout, že celý turnaj, začátek u něj doma i to co mělo následovat další dny, bylo pod patronátem Hartmuta, německého kouče. Pak už stačilo jen dojít na hotel, který byl kousek a podle plánu jsem tam lehce trefil. Lukáš s Frantou sice chtěli jít na druhou stranu, ale nakonec uvěřili mému výbornému orientačnímu smyslu. Při příchodu na hotel jsme ihned začali hledat náš pokoj, protože nás individuál moc nepobavil a úroveň byla značně odlišná. Našli jsme náš pokoj 39, ale problém byl v tom, že to vypadalo jako by někdo měl zevnitř klíče. Lukáš se slovy „pusť mě k tomu“ přidal k odemknutí trochu síly a dveře se náhle otevřely. Ne ale proto, že by je odemkl či vyrazil, ale proto, že obyvatel tohoto pokoje šel v trenkách zjistit, kdo se k němu dobývá. Franta se snažil vychrlit nějakou omluvu německy, ale pán už radši zabouchl dveře. No což tak jsme klíč otočili naruby a šli jsme se pokusit dobýt pokoj číslo 63. Když se zdálo, že uvnitř je také klíč, radši jsme se stáhli na recepci. Tam nám recepční, pravděpodobně nějaký Turek, ukázal obrovskou ceduli na výtahu, že náš klíč máme vyměnit za nějaký jiný, protože někdo něco spletl. Škoda, že jsme šli po schodech. Pokoj krásný, televizka, pěkná koupelna. Všechno jsme samozřejmě vyzkoušeli.

Ráno už jen stačilo vzbudit se a vyrazit na místo. Hrál se v nějakém sálku restaurace. V našem týmu (prý Czech republic U20) jsem byl já, kapitánka Kajka, Franta a Lukáš, za Czech republic U25 hráli Milan, Michal, Pavla a Jana. Rád bych přidal odkaz na výsledky, ale nikde jsem to na internetu nenašel. Hrál se celý den, který byl proložen pauzou na oběd. Předposlední kolo jsme si zkomplikovali postup do semifinále velkou prohrou s Francouzi, ale naštěstí nás zachránila výhra s posledním soupeřem a dobré výsledky ostatních týmů, které nám hrály do karet. Na večer jsme dostali každý 10 euro na večeři a celé obsazení turnaje se vydalo do objednané hospody. Byl to vlastně takový malý pivovar, pivo si zde sami vařili. Hartmut vymyslel rozsazení, které zahrnovalo u jednoho stolu maximálně dvě osoby stejné národnosti. Výjimku tvořili samozřejmě Němci. Seděl jsem u stolu s Frantou a s hromadou Němců, jedním Holanďanem a párem nafoukaných Francouzek. S Frantou jsme si dali Pfeffersteak a dvě výborná piva a celou dobu jsme si utahovali z nic netušících zahraničních bridžistů, s kterými jsme pár slov anglicky samozřejmě promluvíli. Nakonec jsme se odebrali zpět na hotel, připravit se na nedělní semifinále a zápas po něm.

První zápas byl podle regulí proti našim, kteří vyhráli základní skupinu. S nimi jsme prohráli a dopadlo to tak, že náš nadcházející soupeř o třetí místo byli Francouzi, s kterými jsme předtím vysoko prohráli. Ty jsme porazili o 51 impů a oplatili jsme jim porážku ze základní skupiny. Možná to bylo tím, že Francouzi byli psychicky zničení, když nepostoupili do finále přes Poláky, ale spíše naší dobrou hrou a tak jsme mohli spolu s našimi slavit 1. a 3. místo. Z turnaje jsme si odnesli i nějaké peníze, které byly místo cen. Nakonec se ještě poděkovalo Hartmutovi, který celý zvaný turnaj zorganizoval. Cestu domů už není třeba popisovat, Michal řídil skvěle, jen škoda, že mě k tomu taky nepustil:)

Myslím, že takový turnaj skoro zadarmo není každý den. Proto nesmím zapomenout na pohostinného Hartmuta a hlavně na Ine, která nám vždy poradila a starala se o nás. Takových lidí je třeba si vážit. Celý turnaj se hodně vydařil a těším se na příští rok.

Kamil Žylka